

Però suposar LAKORR variant sufixal del basc *lakar(r)* «guijo», «aspereza del terren» és més fonamentat i acceptable, cf. p. ex. el basc *malko(r)* al costat de *malkar(r)* 'precipi, penyal'. Torno a tractar del origen de *Llaguarres* en la meua conferència de Munic, 1958 (= *E.T.C.* I, 110-112). Cal decidir-se per *LAKORR variant sufixal del basc *lakarr* 'grava, codolar' 'asprors del terreny', coexistents tal com bc. *malkorr* i *malkarr* 'roquer' 'espadat'; cf. també *Lacarro* en un document d'Alaó publicat per Abadał (*P. i R.*), i el NL i NP navarrès *Lacarra*.

ETIM. discutida i detallada en *E.T.C.* II, 99.101, i 112. Cf. supra, art. *Lavascort* i *Lasquarri*.

¹ La identificació és segura: en consagrar l'església de Güel se li dona una *terra ad Illacorre* (Abadal, *P. i R.*, núm. 316). Es refereix, és clar, al riu Isàvena, molt a prop del qual es troba Llaguarres, i que encara avui coincideix amb la partió dels termes municipals de Güel i Llaguarres.

LLAMBILLES I LLAMPAIES

LLAMBILLES, municipi del Gironès, al NO. del massís de les Gavarres.

PRON. MOD. *lambíles*, oit per J.M. de Casacuberta a Quart i a Girona (c. 1920).

DOC. ANT. 1082: *Lambilis* (Monsalvatje XVI, 324); 1093: *Lambillis* (Kehr, *Papsturk.*); 1362: *Par. Sti. Christophori de Lambilis* (Alsius, *Nomenclator*, 161); 1379: *Par. de Llambilis* (*ibid.*, 161). Cf. el cogn. *Llambies*.

PARÒNIMS:

Camp d'En Llambí, partida del terme de Cornellà del Bèrcol (Rosselló) (XXV, 79.9).

LLAMPAIES, poble agre. al mun. de Saus (Alt Empordà).

PRON. MOD. *lompáyas*, oit a L'Armentera per J.M. de Casacuberta (c. 1920) i a Viladamat per J. Coromines (XXII, 149.21).

DOC. ANT. 1194: *Lampadiis* (*Anal.S.Tarrac.* IV, 386); 1359: *Lampáñly<e>s* (*CoDoACA* XII, 105); 1362: *Par. Sti. Martini de Lampadibus*; 1379: *Par. de Lampayes* (Alsius, *Nomenclator*, 161).

HOMÒNIM: *Son Llampaies*, partida del terme de Selva (Mallorca) (XI 66.18; Mapa Mascaró 10G3).

ETIM. Encara que veïns i d'inicial semblant, els dos pobles deuen tenir etimologia diferent. *Llambilles* prové de (VILLAS) LANUVINIAS, nom derivat del NPP llatí LANUVIUS (Schulze, 153, 559), també *Lanivius*, *Lanivinius* (ib.55a, 133, cf. *Lanuvium* ciutat del Laci i el seu gentilici *lanuvinus*. Amb dissimilació de les N-N > N-l, (Cf. *DECat.* v, 40a44-

51).

Llampaies prové de (VILLAS) LAMPADIAS derivat llatí del greco-llatí LAMPAS,-CDIS 'llàntia, llanterna' amb una evolució mig-sàvia -l- de -DH- (*DECat.* v, 58b50-54). J.F.C.

Llambregueres, V. Llombai

LLAMPA

La Llampa, partida del terme de Canillo (Andorra). (Nota de J.M. de Casacuberta de 1924).

Llampa, NP recollit per J. Coromines en el terme d'Alcalà de Xivert (XXVIII, 179.24).

Mas de Llamba, en el terme de Xodos (Alcalatén) (XXIX 91.7). Amb *p>b* per la pron. àrabiga.

Cau de Llampa, en el terme de Campello (Alacantí) (XXXVI, 111.9).

Cova Llamera, en el te. de Bel (Baix Maestrat) (XXVII, 119.11).

ETIM. Provenen del greco-llatí LAMPAS (-DIS) 'llàntia' 'brillantor'. El fet que almenys en part siguin noms propis de coves suggereix que vinguin (directament o regressivament) de (CAVA) LAMPADARIA, 'cova il·luminada amb antorxes'. J.F.C.

Llampaies, V. Llambilles Llamparta, V. La Part Llambí, vol. I, 178

Es LLAMPÚGOL

Partida del terme de Porreres (Mallorca) (XLI, 67.17).

³⁵ De *llampúgol*, «mata herbària de fulla grossa i color groguenc», que és la forma mallorquina de *llampúdol*, variant de *ladern-púdeu* (PUTIDUM) = 'aladern pudent'. (Veg. *DECat.* v, 59b32-36). J.F.C.

Llanaira, molt millor *Llenaira* vol. I, 180.

LLANA i derivats que provenen del cèltic LANDA 'estesa de terreny garriguenc, o mitjanament fèrtil' (*DECat.* IV 942 i ss.)

El primitiu, que s'ha mantingut esponent a França, i fins a la vall d'Aran (*PVArGc.* s.v. *lana*), on no hi havia entebanc homonimic, en el domini català només ha deixat rastres escassos, i limitats a l'extrem NO., a causa de la confusió a què conduïa la nostra fonètica, amb la llana tèxtil, ll. LANA.

Ja prop d'Aran: *Llana d'Ovarre*, pda. i veïnat de bordes a l'alta vall de Castanesa, ja al peu de les Maleïdes (XIX, 137), separada per la fonda vall de la Valira (afl. dr. de la N. Ribagorçana).